

Dagmar Vad'urová

Že budu jednou knihovnicí mě v dětství ani dospívání nikdy nenapadlo, ačkoli knihy miluji od malička. Vystudovala jsem SŠ sociálně-právní a chtěla pracovat v manželské poradně. Šla jsem ale pracovat ne tam, kam jsem chtěla, ale tam, kde bylo místo – do kulturního střediska. Byla to dobrá škola života a potkala jsem tam hodně zajímavých kreativních lidí. Narodily se mi dvě děti a teprve pak jsem začala pracovat v knihovně a dálkově si dodělala knihovnickou školu. Našla jsem povolání, ve kterém se ideálně spojuje to, co mám ráda: práce s lidmi a láska ke knihám.

Knihovnou, kde jsem v této profesi začínala, byla Městská knihovna v mé rodné Třebíči a poznala jsem zde důvěrně práci v dospělém oddělení, v čítárně a nejdéle a nejraději jsem pracovala v dětském oddělení - dodnes na tuto část své práce a na kolegyně z trebičské knihovny vzpomínám s velkou radostí.

Jak jsem se dostala do Uherského Hradiště? Potkala jsem svou životní lásku a přestěhovala se na Slovácko. Zvláštní je, že jsem měla vždycky ráda zdejší písničky a jako dospívající jsem v našem domě na Vysočině malovala nade dveře v místnosti barevné květy, co se malují tady na žudra...asi nějaké tušení budoucnosti. :-)

V knihovně BBB pracuje

od r. 2005

Oblíbený nápoj ke knize

Káva s mlékem

Nejpoloha na čtení

Vsedě, vleže, doma, v autobusu, ve vlaku, v čekárně u lékaře, na koupališti, všude, kde to jde.

Neřest

Odkládám žehlení vypraného a usušeného prádla tak dlouho, dokud je kam dávat a nezačne vypadávat z prádelního koše.

Co obnáší tvá práce? Je těžké dělat někomu nadřízeného?

Když má člověk v oddělení takové kolegyně, jako mám v současné době já, není těžké dělat nadřízeného. Všechno záleží na tom, jaké lidi člověk potká a na dobré vůli spolu vzájemně vycházet.

Existují různé strategie vedení. Já zastávám názor, že pochvala a dobré slovo zmůže víc než napomínání, výtky a příkazy. Ale neplatí to na 100%, jsem si vědoma toho, že jsou lidé, kteří si vlídnost vysvětlují jako slabost a tam je pak potřeba přístup k nim změnit. Naštěstí jsem se s takovými setkala jen výjimečně.

Co obnáší práce vedoucí služeb? Jak napovídá název, je třeba především zajistit, aby služby bezchybně fungovaly a čtenářům se dostalo všeho, co v knihovně potřebují. U všech pultů v knihovně v hlavní budově i na všech pobočkách musí stále sloužit potřebný počet kvalifikovaných knihovníků – pokud někdo onemocní, odjede na služební cestu či má dovolenou, musím zajistit náhradu nebo ho sama zastoupit. Tato práce je nejvíc vidět. Vedle toho komunikuji denně se čtenáři osobně, telefonicky či prostřednictvím mailu při řešení všemožných požadavků, spolupracuji s dalšími odděleními knihovny – především s katalogizací při výběru nových knih a vyřazování zastaralých a již opotřebovaných knih, ale i s regionálním oddělením a s ekonomickým oddělením ohledně tržeb, plateb za služby a akce apod.

Dále vyřizuji žádosti jiných knihoven z naší republiky, které požadují od nás pro své čtenáře zapůjčení knih, které ve svém fondu nemají.

Zabývám se i agendou zajišťování besed, přednášek a výstav, což zahrnuje nejen domluvy s lektory, ale i propagaci formou plakátů, uveřejňování akcí na webu knihovny, v rezervačním systému kulturních zařízení v Uherském Hradišti, na webu Kudy z nudy ap. Spolupodílím se s týmem svých spolupracovníků na přípravě a realizaci kurzů – počítačových, tvořivých, výtvarných, trénování paměti atd.

Můžeme už teď prozradit našim čtenářům, na jakém projektu zrovna pracujeme a jehož jsi hlavní iniciátorkou?

Už dva roky natáčíme s kolegyněmi rozhovory s našimi čtenáři, pamětníky z Uherského Hradiště a okolí, a ptáme se jich na jejich četbu a vztah ke knihám v celém jejich životě. Vytváříme tak čtenářské biografie, které se snad podaří vydat prostřednictvím SPLKu v roce 2018.

Už jsem v minulosti takové rozhovory natáčela pro literárního vědce a historika Jiřího Trávníčka jako podklady pro jeho výzkum čtenářství v České republice. Mrzelo mě, že nemůžeme ty tolik zajímavé vzpomínky lidí nejen na četbu, ale na různé zážitky z jejich života osobního i vzpomínky na život tady, v našem městě, použít ke zveřejnění (autorská práva to nedovolovala). Proto mě napadlo natočit další rozhovory už určené pro náš projekt. Jsem moc vděčná všem, kdo byli ochotni vzpomínat a podělit se o své vzpomínky ať už pod svým jménem nebo anonymně a musím i přiznat, že pro mě je to vždycky velmi silný emocionální zážitek dozvědět se, kde se u konkrétního člověka vzala láska ke knihám a jaké byly jeho čtenářské a lidské osudy...Doufám, že pro čtenáře chystané knížky to bude stejně zajímavé a někdy i dojemné čtení.

Pamatuješ si na svou první knihu?

Když jsem se naučila číst, četla jsem si pohádky a kratší texty a nebo jsem část knížky četla sama a část mi dočetla maminka nebo babička. Nejvíce jsem milovala, když mi babička četla z velice silné knížky plné pohádek s názvem Český Honza. První kniha, kterou jsem přečetla celou sama, byla Lassie se vrací. Vím to, protože jsem si ji hrdě vepsala do malého červeného sešitku, kam jsem si psala přečtené knihy.

Kdo tě přivedl ke knihám?

Byla to moje maminka, která objednávala a kupovala knihy do své domácí knihovny a spoustu knih kupovala mně. Ke každé příležitosti - narozeninám, jmeninám, Vánocům. Knihy mě vždy potěšily – až jednou jsem zažila i zklamání z darované knihy. Měla jsem ve škole ráda matematiku a řešení všelijakých hádanek, a tak mi maminka koupila silnou knihu plnou matematických úkolů, chytáků, zábavných příkladů. Myslela to dobře, ale já první moment po rozbalení knihy pocítila lítost, že místo očekávané zábavy se mám zas cosi učit. Nakonec jsem si ale i tuto knihu oblíbila.

Maminka mi už jako malé holčičce četla i z paměti recitovala verše, které sama měla ráda – byly určeny dospělým, jako třeba Manon Lescaut nebo Zpěvy sladké Francie, ale i když jsem mnohdy nerozuměla obsahu, líbila se mi ta melodie veršů (a maminčin hlas) a myslím, že tam je původ mé obliby poezie.

Víme, že tě osud odtáhl z Třebíče až sem, zamílovala sis Hradiště? A co tě na něm nejvíce fascinuje?

Hradiště se mi líbí svým historickým centrem, mám ráda kavárny a hospůdky, kde se dá v létě posedět venku – s manželem, s přáteli na pivních poradách nebo i jen tak sama s knihou a dobrou kávou. Celkově je zde vlidnější počasí než na Vysočině, je zde i velká nabídka kulturních pořadů – ale mou srdeční záležitostí je a zůstává knihovna, moji kolegové a kolegyně a čtenáři. Když jsem se v roce 2005 přestěhovala do Hradiště, největší změnou pro mě bylo, že mě najednou nezdravily na ulici děti a nikoho jsem tady neznala. To se už naštěstí změnilo, už potkávám na ulicích čtenáře a účastníky kurzů a usmíváme se na sebe...už jsem tu doma.

Pověz nám, jak relaxuješ? Máš nějaký tip/knihu, jak se zbavit stresu?

Od dětství ráda kreslím a maluji – nebylo mi dáno tolik talentu, abych se mohla živit jako ilustrátorka knih (můj dětský sen), ale celý život si maluji pro radost. Osm let jsem se chodila

učit kreslit k akademickému Malíři Josefu Kremláčkovi – díky němu jsem si oblíbila i knihy o malířství a našla zálibu v navštěvování výstav a muzeí.

Bylo to jedno z těch vzácných setkání, která člověka ovlivní na celý život.

V posledních letech mám v oblíbě techniku kreslení zentangle, která v sobě zahrnuje prvky výtvarné i relaxační. Kreslení rytmicky se opakujících vzorů vnáší klid do duše.

A ještě jedna záliba mi poskytuje relaxaci. Pustím si hudbu (nejraději Leonarda Cohena) nebo CD s mluveným slovem a skládám puzzle a to téměř výhradně s reprodukcemi obrazů starých i novějších mistrů. Mými oblíbenci jsou Hieronymus Bosch a Pieter Brueghel.

Možná málokdo ví, že tvoje ruce umí spoustu kreativních technik. Kterou z nich máš nejraději?

Baví mě zkoušet pořád něco nového – zkusila jsem smaltování, oplétání předmětů drátky, pletení z pedigu, od kolegyně, která mi tu klade všetečné otázky se učím korálkování, před dvěma lety jsem začala chodit do výtvarného kurzu pro dospělé k Martině Dörrové a moc mě to baví.

Líbí se mi také malovat portréty smyšlených postav na lidské tělo, ale to jsou dílka podléhající okamžité zkáze, zůstávají zachycena jen na fotografiích...

Ke kreativním technikám bych přiřadila i dělání grafologických rozborů, což je činnost velmi zajímavá, ke které mám i osvědčení po absolvování grafologické školy, ale je časově velmi náročná – říká se, že kvalitní rozbor se musí vysedět, představuje to práci na několik hodin.

A další záliba – cestování. Můžeš označit jedno místo, zemi, město, které tě naprosto uchvátilo?

Bruggy, úchvatné městečko na severozápadě Belgie, které mě zaujalo po zhlédnutí filmu V Bruggách (2008) a toužila jsem je poznat. Byla to jedna z nejkrásnějších dovolenkových cest, Bruggy mají kouzlo, atmosféru, jsou protkané kanály, po kterých se můžete projet na lodi, z náměstí pod věží Belford vyjíždí kočáry tažené koňmi a vidět z nich toto město, to byl jeden z nejromantičtějších zážitků. Bruggám se říká Benátky severu, ale zdaleka nejsou tak zahlceny turisty a o to jsou půvabnější.

A otázka na závěr. Vlastně dvě. Jaké jsou tvé letošní prázdniny? A co bude po prázdninách? Plánuješ pro naše čtenáře i nečtenáře nějaký kurz?

Letošní dovolená byla zvláštní, byla to „dovolenka za knihy“. Dávám název do uvozovek, kdyby chtěl někdo zažít stejnou dovolenou, stačí tento název vyhledat na facebooku...

Na jihu Španělska, 25km od Malagy, žije paní AnaMarie, která se rozhodla pro skvělou věc. Zakládá soukromou knihovnu pro krajany a hlavně děti krajanů, Čechů. Sama pochází odsud z Moravy, miluje knihy, věnuje se dětem, má skvělé nápady na všemožné činnosti s nimi – a i díky těmto zájmům jsem se s ní potkala v jedné na Montessori výchovu zaměřené skupině. Stačilo poslat jí 100 knih do chystané knihovny a pozvala nás na týdenní pobyt do svého domku, byly to takové prázdniny u babičky, jak to sama nazývá. Krom dalších činností paní Anička nádherně zdobí perníky, což jsem si u ní vyzkoušela a taky jsem se hned pro to nadchla a budu v tom pokračovat i doma.

Co se mi líbilo nejvíc: až příště dostanu otázku na výjimečně krásné místo, mám už nový tip: městečko Mijas na úpatí hor nad Fuengirolou...je to bílý sen.

Plány po prázdninách – návštěvníci se mohou těšit na besedu – kurz automatické kresby; seniorům chceme nabídnout praktické lekce s návodem, jak se podílet na tvorbě Wikipedie a chystáme i kurz finanční gramotnosti.

Čtenářům doporučuji

Doporučuji knihu, kterou jsem právě dočetla. Její autor, židovský rabin, se dříve proslavil knihou Když se zlé věci stávají dobrým lidem.

Harold S. Kushner: Aby měl život smysl

Ukázka z knihy:

Co jsme se o sobě a o našem světě dověděli v důsledku událostí 11. září a jaké světlo na tyto události mohou vrhnout myšlenky předložené v této knize? K nejdojemnějším příběhům celé této tragédie patří zprávy o tom, co lidé dělali, když si uvědomili, že možná mají už jenom několik minut života. Nikdo netelefonoval do své kanceláře. Nikdo nevolal svému makléři. Všichni bez výjimky volali své rodině. Téměř univerzálně jejich poslední slova zněla: „Když z toho nevyvážnu živý, chci, abys věděla, že tě miluji a že miluji děti.“ Mezi oběťmi 11. září ve vzduchu i na zemi, byli špičkoví podnikatelé i pomocné síly z kuchyně s minimálním platem, všichni si však v náhlém sevření blížící se smrti uvědomili, co možná předtím tak jasně nechápali: nic pro nás neznamená víc než naše rodiny a lidé, které máme rádi. Ani naše práce, ani naše investice, ani plány do budoucna.

Ústředním tématem této knihy je lidská potřeba něco znamenat, ujištění, že světu na nás záleží. A jejím závěrem je, že nejspolehlivější cesta k tomu, jak něco znamenat pro svět, je milovat své nejbližší, partnery, děti, rodiny, blízké přátele. Naše láska je proměňuje a schopnost milovat zároveň proměňuje i nás.

MRKNI (MiniRozhovorsKNIhovnicí)

Mé malování na tělo, můj relax. :)

